

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ

9 Ιουλίου 2006
Κυριακή Δ' Ματθαίου (Ματθ. η' 5-13)

Όταν ή ἀνθρώπινη πίστη φθάνει σὲ θαυμαστὰ ὑψη, ὅταν ἐκφράζεται ως σταθερὴ πεποίθηση στὶς θεῖκες δυνάμεις τοῦ Χριστοῦ, τότε καὶ ὁ ἕδιος ὁ Θεός θαυμάζει. Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη στὴν περίπτωση τοῦ ἑκατοντάρχου τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Ἐτοῦτος ὁ ἀνθρωπος, ὃχι μόνο ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸν Χριστό ἀλλὰ ἀκόμη ἀκλόνητη πίστη σ' Αὐτὸν ὅτι μπορεῖ νὰ θεραπεύσει καὶ μόνο διὰ τοῦ λόγου Του.

Καὶ τὸ σπουδαῖο εἶναι πὼς ὁ ἑκατόνταρχος δὲν εἶναι Ἰουδαῖος ἀλλὰ ἐθνικός. Εἶναι ὅμως ἀληθές, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ ἵερα Εὐαγγέλια, πὼς μιὰ τέτοια πίστη μονάχα στοὺς ἐθνικοὺς ὑπῆρχε. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι δίχως σημασία. Ο δὲ Ζιγαβηνὸς σχολιάζοντας τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀναφέρει σχετικά: «Ἐθαύμασε (ὁ Χριστὸς) γιὰ τὸ γεγονὸς πὼς ἐτοῦτος ὁ ἀνθρωπος (ὁ ἑκατόνταρχος), ἀν καὶ δὲν ἦταν Ἰουδαῖος μήτε γνώριζε τὶς σχετικὲς γραφές, ἐντούτοις πολὺ γρήγορα καὶ εὔκολα ἐπίστευσε».

Ἀκούγοντας τὸν λόγο τοῦ ἑκατοντάρχου ὁ Χριστός, ποὺ ἐξέφραζε τὴν ἀναξιότητά του νὰ τὸν δεχθεῖ στὸ σπίτι του, καὶ ὅτι, ὅπως αὐτὸς ἐξουσιάζει κάποιους ἄλλους καὶ τοὺς δίνει ἐντολὲς καὶ ἐκτελοῦνται, τὸ ἕδιο θὰ μποροῦσε νὰ κάνει κι ὁ Χριστός. Θαυμάζει γιὰ τὴν ὀλοκληρωμένη καὶ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου πίστη του.

«Όταν δὲ ἀκουσε τὸν λόγους ὁ Χριστὸς ἐθαύμασε καὶ εἶπε σ' ἐκείνους ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν. Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι οὕτε μεταξὺ τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ βρῆκα τόσο μεγάλη πίστη».

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν θαυμάζει μιὰ τέτοια πίστη, ὅπου καὶ ἀν τὴ βρεῖ, ὅπως ὅμως θαυμάζει καὶ τὴν ἀπιστία. Ὅταν ἤλθε στὴν πατρίδα Του, ἡ ἀπιστία τῶν κατοίκων «ἐμπόδιζε τὴν ἐνέργεια τῆς θαυματουργικῆς Του δυνάμεως ... καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κάνει κανένα ἀπὸ τὰ μεγάλα θαύματά Του».

Ἀντιλαμβανόμαστε ὅμως πὼς ὁ Χριστὸς δὲν θαυμάζει γιὰ κάποιο ἐπίτευγμα ἢ μεγάλο ἔργο, γιὰ τὴν ἐπιστήμη ἢ τὴν τέχνη, τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα ἢ τὰ δυνατὰ χέρια. Μὰ θαυμάζει γιὰ τὸ γεγονὸς τῆς πίστεως, ποὺ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ μᾶς ἀνεβάζει στὸν οὐρανὸ ἢ νὰ μᾶς κατεβάζει στὸν Ἀδη.

Ἐτοῦτο δὲ τὸ γεγονὸς τῆς πίστεως δὲν μαντρώνεται σὲ τείχη ἀνθρώπινα, μήτε μπαίνει σὲ σχεδιασμοὺς ἐγκοσμίους, ἐπειδὴ εἴναι δρόμος μὲ οὐράνια προοπτική. Δὲν ἀποκλείει κάποιους, ἐνῶ δῆθεν ἄλλους εύνοεῖ, ἀφοῦ ἡ πίστη γεννιέται, ἀναπτύσσεται καὶ ὑπάρχει σὲ χώρους ἐλευθερίας καὶ προσωπικῆς βούλησης. Καὶ ὅτι βρίσκεται ἔξω ἀπ' αὐτὰ τὰ πλαίσια εἴναι δίχως ἡθικὴ ἀξία.

Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς καλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ὄλοι, δίχως διαχωρισμοὺς ἐθνικοὺς, φυλετικούς, κοινωνικούς. Καὶ στέλνει τὸ μήνυμά Του πρὸς πᾶσαν κατεύθυνση, κατὰ τὸν λόγο τοῦ προφήτου Μαλαχίου: «ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν τὸ ὄνομά μου θὰ δοξάζεται μέσα στὰ ἔθνη. Καὶ σὲ κάθε τόπο θὰ προσφέρεται θυμίαμα εἰς τὸ ὄνομά μου καὶ θυσία καθαρά, γιατί εἴναι μεγάλο τὸ ὄνομά μου μέσα στὰ ἔθνη, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ».

Καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, τονίζει ὅτι ὁ Χριστὸς διαβεβαιῶνει τοὺς Μαθητές Του καὶ ὄλον τὸν κόσμο πώς, «πολλοὶ σὰν τὸν ἐκατόνταρχο θὰ ἔλθουν ἀπὸ ἀνατολὴ καὶ δύση, ἀπὸ ὄλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ θὰ παρακαθήσουν ... μαζὶ μὲ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακὼβ στὴν βασιλεία Του».

Θὰ γίνουν δεκτοὶ ὅσοι ἀναγνωρίζουν καὶ πιστεύουν στὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἔξουσία Του ἐπάνω στοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν κόσμο. Θὰ κριθοῦν ἄξιοι τῆς δικῆς Του ἐμπιστοσύνης καὶ ἀγάπης, προηγούμενοι ἐκείνων ποὺ θεωροῦσαν τοὺς ἔαυτούς τους ὡς ἐκλεκτούς.

Ἐτσι, ὁ Χριστὸς θὰ οἰκοδομήσει τὴν Ἑκκλησία Του ἐπάνω στὴν ἀκλόνητη πίστη τῶν ἀνθρώπων. Ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ὅποιοι κι ἀν εἴναι αὐτοὶ καὶ ὅπου κι ἀν βρίσκονται. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἐνώνει δὲν εἴναι ἐγκόσμιο, παροδικό. Εἴναι τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μένει ἀναλλοίωτο, τὸ ὕδιο, ἐπειδὴ σήμερα καὶ στοὺς αἰῶνες ὁ Χριστὸς εἴναι ὁ αὐτός.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, θαυμάζουμε τὴν πίστη τοῦ ἐκατοντάρχου τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου· καὶ τὸν σταθερὸ βηματισμό του πρὸς τὸν Χριστό. Δὲν ἀμφινταλαντεύεται, μήτε ἀμφιβάλλει ὅπως κάποιοι ἄλλοι. Άλλὰ ἐκφράζει ἀπόλυτη καὶ εἰλικρινῆ ἐμπιστοσύνη σ' Αὐτόν· καὶ δικαιῶνεται καὶ ἀνταμείβεται. «Πήγαινε στὸ σπίτι σου, τοῦ λέγει, καὶ ὅπως ἐπίστευσες, ἔτσι ἄς γίνει σὲ σένα».

Ἐμεῖς ὅμως στὴν ἐποχή μας, βιώνουμε τὴν στέρηση τῆς ἐμπιστοσύνης στὸν ἔαυτόν μας καὶ τὸν συνάνθρωπο. Βιώνουμε πρὸ πάντων τὴν ἔλλειψη πίστεως πρὸς τὸ Θεό. Καὶ ἔτσι προσφέρουμε τοὺς ἔαυτούς μας ξένους καὶ ἀνέστιους, ἔξω ἀπὸ τὸν φυσικὸ χῶρο, ποὺ εἴναι ἡ κοινωνία μὲ τὸ Θεό.

Θὰ καταλάβουμε κάποια στιγμὴ τὸ λάθος μας; Θὰ διορθώσουμε τὸν βηματισμό μας; Θὰ ἀνοίξουμε διάπλατα τὶς ὑπάρξεις μας στὸ χῶρο τῆς πίστεως στὸ Χριστό; Ἄν τὸ κάνουμε, ἔχουμε διασφαλίσει τὴν σωτηρία μας. Γιατὶ ὁ Χριστὸς τὸ διαβεβαιώνει συνεχῶς: «πήγαινε στὸ δρόμο σου μὲ εἰρήνη, γιατὶ ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε!».

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]